

Poštšina plačana
v gotovini

NAŠA ZVEZDA

LETO 1933-1934

APRIL

LETNIK III. ŠTEV. 8

»Naša Zvezdica«, dijaški kongregacijski list, III. letnik. V šol. letu 1933/34 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo: Rokopise pošiljajte dr. Ignaciju Lenčku, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček, nak. 16.098.

Tisk in klišei: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 8. štev.:

Cantate Domino canticum novum (P. Vrtove) — Smarnice (Alka) — Majniška mati (pesem, Jože Zabkar) — Sveti Janez Bosco — vzor kongreganistom (Dr. I. Knific) — Zdrava Marija (Helena) — Otroci luči (J. Pavlin) — Razodetje (pesem, Jože Cukale) — Pot sveta (E. D.) — Marija Einsiedeln — kje je naša rešitev (Seruga Stefan) — Sveti Gral (pesem, Zdenka) — Iz teme k luči (igra, Dr. Joža Lovrenčič) — Povaod Boga — Kongregacijski obzornik

Letošnje počitniško zborovanje

bo za kongreganiste v Št. Vidu:

duhovne vaje od 5. julija zvečer do 9. zjutraj
zborovanje od 9. julija zvečer do 12. zjutraj

za kongreganistkinje v Mariboru:

duhovne vaje od 19. julija zvečer do 23. zjutraj
zborovanje od 23. julija zvečer do 25. zjutraj

Prijavite se pri svojih kongregacijskih voditeljih
najkasneje do 1. junija.

Kongreganistkinje, kongreganisti — to so naši dnevi.

Pridite vsi, veseli, na resno delo! Čas nas kliče.

III. letnik

1933-34

8. števil.

Cantate domino canticum novum

Narava slavi prebujenje: izza vseh voglov, ob vsaki stezi, z ravni in z vrhov poganja življenje ob milih zvokih tisočernih ptičkov. Vse to novo prebujenje in življenje je vzbudilo toplo sonce. Ne sicer na mah: polagoma, v mnogih dneh, kakor z mnogim trdom, je vabilo in klicalo sonce življenje na plan. Kakor z mnogim trdom in v težkem boju z oblaki in nevihto in temo, skozi ledeno, trdo skorjo je rilo k soncu. Prve so mačice splezale na vrbinje, nato si je še glog cvetja nabral, in breskev in češnja in hruška —

Moj dragi prijatelj, kdaj bova midva praznovala Vstajenje? Misliš, da ga ne bova nikdar? Glej, je Solnce, ki naju vabi in kliče!

»Če sonca ni, odkod to hrepenenje,
ki v srcih burno nam kipi in vre?
O, sonce je! Je, ker ga slutimo,
ker ga v globini duše čutimo!«

Ce v nas še ni vse zamrlo do zadnje korenine, mora pognati! In če tudi bi se zdelo, da je vse strohnelo, glej, mi imamo Sonce, ki »mrtve oživilja, in to, kar ne biva, kliče, da biva«. (Rim 4, 17.) Naše sonce je Kristus, in Kristus je že od mrtvih vstal in hoče vse pritegniti k sebi. Te morda to Sonce še ni prevzelo in ogrelo? Mar nisi z njim že v krstu vstal? Mar hočeš nazaj v grob? Mar ne vidiš, da poleg plevela in trnja, ki poganja na daljnjih božjih njivah in ki po svoje priča nemirno hotenje in silno koprnenje za vse novo in mlado, da se poleg njega in ob njem dviga z neugnano voljo tudi plemeniti svet, da klije tudi to, kar naj za vedno ostane, kar ne bo mogla nobena roka več izrjavati, ker je od božje roke zasajeno.

Zato pa še ti: Vzdrami se, kateri spiš
in vstani od mrtvih
in razsvetlil te bo Kristus.« (Ef 5, 14.)

Te morda plašijo oblaki, nevihta in tema in se bojiš truda in boja? Zares, ti se boja bojiš? Kaj nisi prav nič več mlad? In pesem, nova pesem tvojih bratov, ni še zazvenela na uho tvojega srca? Sonce sije: vstani, v zrak se poženi, škrlanček moj!

Ko sem danes zjutraj odprl okno, je duh pomladi in kosova jutranja pesem lila v mojo sobo. Nekdo pa, morda si bil to ti, pa je s povešeno glavo deklamiral od nekod:

»Ni še pomladi, v moji deželi še ni je...
Dokler mi srce samo ne zasiže,
dokler mi v prsih ptički ne zapoje,
zame pomladi ne bo.«

Pozabil sem na krasno pesem z vrta in stekel v cerkev in molil: Stopil bom k božjemu oltarju, k Bogu, ki je veselje in življenje mojega življenja, ki daje tudi meni, kakor orlu, krila — —

Si stal tudi tam zadaž in molil z menoj!

Veš, mene je kar zapekla v rokah sveta hostija, ko sem jo visoko dvignil. To božje Sonce — — Življenje moramo iskati tam, kjer je.

Kvišku se poženi, škrjanček moj!

P. Vrtovec S. J.

Šmarnice

Maj vabi. Vabi v zelenju in cvetju. Opojno izžareva v mladem soncu. Vsakemu na svoj način poje pesem življenja, mladosti, kipenja. Mesec sreče, mehkega veselja kot je mehka slavčeva pesem in nežen črešnjev cvet. Z obojim je tako: v nekaljenem miru jutra in večerne tihote podrhtavajo slavčeve melodije in črešnjev cvet se bolno zapre po nočni slani.

Maj vabi. K Mariji vabi že dve sto let. Ko je jezuit Muzzarelli izdal šmarnice l. 1786, je samo pobude dal že priljubljeni pobožnosti. Tako je osvajala! Sedemdesetkrat so morali natisniti knjižico samo v Italiji. Našla je pot tudi v druge jezike. Povsod je ogrevala. Svež razmah pobožnosti pa se začne s Pijem VII. S pismom 21. marca 1815 jo je obdaril z odpustki. Ljudstva so razumela očeta. Na široko se odpro vrata majevi pobožnosti v Francijo, Nemčijo, srednjo Evropo. Postane priljubljena ljudska pobožnost. Zajame mesta in deželo.

Naravno, da je ta prisrčna pobožnost prišla kar zgodaj tudi k nam. Saj smo Slovenci Mariji tako blizu, Marijin narod. Koder hočeš: v naših hišah, v naših znamenjih, v naših kapelah in cekvah najdeš Marijo. Še najbolj v naših dušah! In v tem je naša neugasna mladost! — Pobožnost kot tako je začela najprej gojiti mladina, najidealnejša mladina. Kot danes in bo vedno: mladina prva začuti in ima zdrav čut za sveže duhovne vznike. Tako tudi beremo, da so imeli prvo majniško pobožnost pri nas bogoslovci l. 1851. Že naslednje leto se zbirajo okrog majniškega oltarja alojzijeviski gojenci. L. 1856 jo poznajo že vse ljubljanske cerkve. Prve šmarnice v slovenskem jeziku nam je iz francoščine prinesel Davorin Trstenjak pod naslovom: »Mesec Marije ali častenje presv. Device Marije skoz eden celi mesec z vsakdanjimi premišljevanji, z molitvami in z izgledi iz življenja svetnikov.«

Do leta 1855 so se zbirali verniki k majniški pobožnosti. Tedaj pa nenedoma zadehte po naših cerkvah šmarnice. Pod tem posrečenim naslovom je izdal horjulski kaplan Janez Volčič l. 1855: »Šmarnice Marii naši Materi darovane ali Počeševanje Matere Božje v mesecu velikem travnu.« Sam lepo opravičuje v uvodu naslov:

Šmarnice one so moje cvetlice,
teh si bom v šopek prelepi nabral,
ne zase! — k časti Marije Device,
Njena podoba so, — nji jih bom dal! —

Tako se je začelo. Tako vabi maj s svojo pomladno prebujenostjo, vabi z Marijino pesmijo, prinaša tihega veselja, osvežujočega. — In še eno gledam. Beseda mati je sladka. Ob materi ne čutiš svoje nemoči in revščine. Ob materi si močan, si bogat. — Janzenizem je človeku Jezusa tako odtujil. Zaklenil je njegovo ljubezen v tabernaklje. — Človek pa ne more biti osamljen, hoče ljubiti in ljubljen biti. Ne s strahom. Z iskrenostjo in vdanostjo. Zato se je zatekel k Mariji, k materi. Od Nje je pot do Jezusa tako lahka tako domača.

Si razklan v duši? Rad bi k Jezusu? Pojdi pod Marijinim varstvom, v mesecu maju ob dehtenju šmarnic.

Alka

Beckert:
Marija v gozdu

Majniška mati

*Majniška mati,
Čuj, drobna prošnja v srcu mojem zori:
Da bi se meni pesmi preveč zahotelo,
pesmi polnih rdečih želja,
plamenečih upov in jutranjih zarij,
v mehkem objemu razneženih polj,
prebogatih rose srebrne —
Majniška Mati, obvarij!*

*Jasminov cvetov škrlatnih poljubov
vrtnic v majskem razkošju
pisanih nočnih metuljev
potrlih spominov
skelečih nasmehov
in mrzlih pozabljenih grehov
in joka, nedolžnega joka,
Majniška Mati, mene obvaruj otroka!*

*Majniška Mati,
Čuj, drobna želja v srcu mojem zori:*

*Tvojega Sina daj mi v otroško naročje
in reci mu, Dobra, v prošnji nebeški:
Daj mu poljubov, Sin moj, srebrnih
pelji za roko iz misli ga črnih
k Sebi, v majnik nebeški, domov,
kjer si Ti, Tvoja Mati in Oče njegov!«*

*Majniška Mati,
Čuj, vzemi roke mi in reci svoj zgodi,
in Sin Tvoj prišel bo otroku naproti
in mehko pokazal bo k božji Lepoti...*

Jože Žabkar

Molitev je edina sila, pred katero Bog kloni.

(Tertulijan.)

Mnogo daš, če drugega prav nič ne daš kot dober zgled.

(Seneka.)

Sveti Janez Bosko — vzor kongreganistom

Na letošnjo veliko noč je bil oklican za svetnika velik prijatelj in apostol mladine sv. Janez Bosko. Rodil se je 16. avgusta 1815. leta v Pijemontu, blizu Turina, ob francoski meji. Kakor večini slovenskega dijaštva je tudi Janezu Bosku tekla zibelka v preprosti kmetiški hiši. Kakor večina našega dijaštva je tudi on moral prehoditi v pomanjkanju isto trnjevo pot do cilja. Oče mu je umrl, ko mu je bilo komaj dve leti. Njegova mati pa se je sama morala ubijati s tremi negodnimi otročiči in prav v tistih težkih časih, ko je za vojno pritisnila še lakota.

Janezek je srčno hrepenel po knjigi, po šoli, ker se mu je v duši porajala želja, da bi postal duhovnik. Kdo si je bolj želel kakor mama Marjeta, da bi imela sina duhovnika! Ali ni skoraj sleherne slovenske matere skrivna želja, da bi njen sin postal duhovnik? Ako njen sin res zapoje novo mašo, tedaj je njeno hrepenenje utešeno, vse želje so izpolnjene.

Janez Bosko je po številnih in hudih ovirah, ki so se mu grmadile na poti, le prišel v latinske šole. Šestnajst let je že izpolnil, ko je dobil v roke latinsko vadnico in slovnico. Pa je bil bogonadarjen fant, zato se je izborno učil in pridobival na ugledu med tovariši, ki so sprva malo postrani gledali nanj. Čisto neprisiljeno je prav kmalu postal voditelj med šolskimi tovariši. Vsi so ga vzljubili, ker je bil vesele, živahne narave in prijazen z vsakim. Kmalu je ustanovil med dijaki »Veselo družbo« s čisto svojiskim pravilnikom. Prvo pravilo je zahtevalo od člana, da je vedno zvesto vršil svoje verske in šolske dolžnosti in da v družbi ni bil nikdar čmeren. To je bila zares prava sveta veselost, ki je Bogu in ljudem všeč. Janez je imel med tovariši glavno besedo. Tak ugled je užival, da so se mu brez ugovora pokorili.

Pa odkod ta veselost, ta dobra volja, čeprav je bil marsikdaj lačen? Zato, ker se je greha vedno skrbno varoval in je imel čisto vest. Ko pa ima človek mirno vest, mora biti srečen in vesel, ker ve, da je Bog z njim.

Janez Bosko se je izredno odlikoval v otroški ljubezni do Marije. To ljubezen mu je že mati vcepila v otroško srce, kakor nam jo je tudi naša slovenska mati vsadila v naše še nežno srce. Kar pa mati vsadi, se mora prijeti.

Marija je bila slovenskemu narodu vedno braniteljica. Poglejte naše cerkvice po gorah! Ali ne pričajo zadosti glasno o tem? Naštejte Marijina božja pota, pa boste koj videli, da je naš narod ves Marijin! Vsak Slovenec je že od materinega naročja Marijin otrok.

Brez Marije se življenje in delo Janeza Boska sploh razumeti ne da. Ona se mu je javljala v sanjah še kot otroku in tudi pozneje, ko je bil že na delu med mladino. Ona ga je poučevala, ga vodila in mu pomagala.

Kot dijak je Janez Bosko vodil svoje tovariše med počitnicami k Marijini kapelici in tam so vsak večer izmolili sveti rožni venec. Med šolskim letom pa so zahajali v Marijino cerkev ter Marijo prosili pomoči in blagoslova. Vodil jih je Janez Bosko. Še mar mu ni bilo, da se je kdo norčeval iz njega! Ko je že kot duhovnik deloval med mladino, je hodil z dečki najrajši v Marijine cerkve, kjer so molili in prepevali Marijine pesmi. V svojem delovanju in v velikopoteznih, skoraj drznih podjetjih se je vedno zanašal na Marijino pomoč, a nikdar zaman.

V njegovem prvem zavodu v Turinu je bil vsak Marijin praznik pravi družinski praznik, prav tako, kakor je v družini, ko je mamin god. Zlasti praznik Brezmadežne in praznik Marije Pomočnice so slovesno obhajali. Prvi je bil res čisto družinski praznik, saj je spominjal na oni dan 8. decembra 1841. leta, ko je Janez Bosko našel prvega gojenca in se prav ta dan začel njegovo delovanje med mladino. Praznik Marije Pomočnice pa je praznik velike znagovalke nad sovražnikom krščanstva, zato se ta praznik obhaja v salezijanskih

zavodih z vso slovesnostjo, ker slavi Marija vsakoletni spomin na velike svoje zmage. Marija je kot pomočnica tudi med slovenskim narodom zelo zaslovela. Že z Brezij Marijo kliče narod po domače: Marija pomagaj. Še bolj pa se je ta njena slava razširila, ko so prišli na slovensko don Boskovi sinovi — salezijanci, ki Mariji vsako leto prirejajo zmagoslavje. Slovensko ljudstvo se je otroško zaupno oklenilo svoje pomočnice, ker ve, da v nadlogah in stiskah od drugod ni pričakovati pomoči. Ne zateka se k Mariji zaman, saj o tem pričajo številne milosti, ki jih Marija deli. Vedno več častiveev ima Marija Pomočnica, kar je najboljšje znamenje, da Marija sluša in usliši mile prošnje.

Kdor hoče biti zvest sin svojega naroda, mora največje njegove svetinje skrbno čuvati. Najlepša med svetinjami pa je sinovska vdanost in ljubezen do Marije.

Prav zato pa mora biti sveti Janez Bosko, ta verni častivec Marijin, svetli vzor v ljubezni do Marije vsakemu slovenskemu dijaku in dijakinji.

Dr. I. Knific

Zdrava Marija

Pogosto me je vodila pot skozi vas, prav do zadnje hiše, ki je stala nekoliko ob strani. Dvoje majhnih, z rdečimi zavesami zastrtih oken je sramežljivo gledalo na cesto in se proseče oziralo po mimoidočih.

Kdo neki prebiva tam zadaj? H komu proseče vabijo mala okna? Stopila sem v temno vežo in polglasno pozdravila. Hotela sem se kakor že večkrat poigrati z ljubkimi otročiči. Nihče ni odzdravil, zato sem tiho stopila do polodprtih hišnih duri. Kodrolas deček in ljubka deklica sta spala na klopi ob peči, stara mati pa je v kotu pozibavala najmlajšega izmed njih. Vsa sključena je bila sama vase. Med velimi prsti pa je drsela jagoda za jagodo in ustnice so šepetale zdravo Marijo za zdravo Marijo.

Obstala sem. Nisem si upala motiti spanja nedolžnih otrok in ne tihe zbranosti blage starke. Z malenkostmi sem si dala opraviti v veži, na uho pa so mi rahlo donele zdrave Marije.

»Za Toneja... Zdrava Marija,« je šepetala. »Za Toneja, ki sem mu prvemu dala življenje, pa je padel tam daleč na Taljanskem in ne vem, če ima grob in križ na njem. Zdrava Marija...«

Pa še za Joža, ki je odšel za njim in se še ni vrnil. Najbrž se nikdar ne bo. Zdrava Marija...

In za Andreja, ki je odšel v svet in se mu sedaj slabo godi. Varuj nas hudega. Zlasti Andreja varuj. Zdrava Marija...

Pa za Janeza, ki ga je lani poklicala božja dekla. Kar od dela ga je poklicala in ni niti pustila, da bi začeto skončal. Dobri sosede so potem pomagali. Zdrava Marija...

Marija, še za sinaho, ki dela na polju in se peha za dva. Daj ji moči, da prezgodaj ne omaga. Kaj bodo brez nje Janezek, Ančka in Rozka? Očeta jim je Gospod že vzel, Ti Marija pa jim ohrani mater. Saj veš, kaj je otrokom mati. Zdrava Marija...«

Tako je molila ženica v kotu ob peči in pošiljala eno zdravo Marijo za drugo k Bogu, po katerega volji je dala življenje Toneju, Joži, Andreju, pa Micki in Ivanki in nazadnje še Janezu, sedaj pa je sama, tako zelo sama. Pa saj ni sama. V zibki je zajokala Rozka in starki se je zdelo, da jo vsi oni, ki se jih je spominjala v molitvi, pozdravljajo po njej. Čutila je, da so ji vsi jako blizu...

Helena

Otroci luči

Vsemogočni stvarnik je najprej ustvaril svetlobo, luč, ki je brez nje vsako življenje nemogoče. Luč pomeni življenje.

Bog ima življenje sam v sebi, Bog je življenje. Sam pa ga daje vsem stvarjem, zato je luč lepa podoba neskončno popolnega Boga. Veliko soboto kliče sv. Cerkev pri blagoslovu ognja: »Gospod Bog, vsemogočni Oče, neugasljiva luč in Stvarnik vseh luči!»

Iz božje večne luči se je rodila nova luč, Jezus Kristus, luč od luči, kakor ga imenujejo v veri pri sv. maši. Zato luč pomeni tudi Jezusa, njegovo božjo naravo, njegove nauke in milosti, življenje, ki prihaja iz njega.

Prerok Izaija je v prikazni gledal temo poganstva, sredi teme pa je zagledal luč in je zaklical: »Vstani, razsvetli se, Jeruzalem! Saj je prišla tvoja luč in Gospodova slava sije nad teboj. Zakaj glej, tema pokriva zemljo in mrak ljudstva, nad teboj pa se je prikazal Gospod.« (Iz 60, 1. 2.)

Po več stoletjih je ta luč zasijala ljudem: božje dete se je rodilo v betlehemske hlevu. Polni hvalečnosti in veselja pojemo v božičnem predglasju: Po skrivnosti učlovečene Besede je nova luč tvoje slave zasvetila očem naše duše.

Sv. Janez nam to luč predstavlja v začetku evangelija: »Janez Krstnik ni bil luč, ampak je prišel, da bi pričeval o luči. Prava luč je bila ta, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka. In Beseda je meso postala, polna milosti in resnice. In iz njegove polnosti smo vsi prejeli, milost za milostjo.« (Jan 1, 8. 9. 14. 16.)

Duhovnik Zaharija je novo luč pozdravil v slavospevu: »Obiskal nas je Vzhajajoči z višave, da razsvetli te, ki sede v temi in smrtni senci.« (Lk 1, 78. 79.) Zato je bilo primerno, da je modre na daljnem Vzhodu povabila zvezda, naj gredo iz poganstva iskat novo luč. Ko so šli iz Jeruzalema, je zvezda, ki so jo bili videli na Vzhodu, šla pred njimi in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Pravični in bogaboječi starček Simeon je vzel božje dete v naročje in ga imenoval »luč v razsvetljenje poganov.«

Prerokbe o luči je potrdil Jezus sam, ko je nastopil javno delovanje. Dobro mislečemu pismouku Nikodemu, ki je prišel k njemu ponoči, se je razdel: »Luč je prišla na svet, pa so ljudje bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna.« (Jan 3, 19.) Ob šotorskem prazniku je v templju zaklical: »Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja.« (Jan 8, 12.)

Luč sveti, greje, tolaži, razsvetljuje in čisti, pri tem pa použiva sama sebe. Jezus je svojim rojakom svetil s svetim življenjem. Bil je najpopolnejši vzor vseh čednosti: pobožnosti, ponižnosti, pokorščine, krotkosti, skromnosti, nesebičnosti, delavnosti, ljubezni do bližnjega. Ljudi je razsvetljeval z vzvišenimi nauki. Ko je končal svoj govor na gori, so ljudje strmeli nad njegovim naukom. Žalostne je tolažil, bednim delil dobrote, bolne ozdravljaj, grešnikom odpuščal grehe. V spravo za grehe sveta je samega sebe daroval na križu. Sv. Luka je o njem zapisal: »Vsa množica se je veselila vseh veličastnih del, ki jih je storil.« (Lk 13, 17.)

Učence in vernike je ljubeznivo vabil, naj sprejmejo luč njegovih naukov in milosti: »Vaša ledja naj bodo opasana in svetilke prižgane, in bodite podobni ljudem, ki čakajo, kdaj se vrne njih gospod s svatbe, da mu, ko pride in potrka, takoj odpro.« (Lk 12, 35.) Učenci naj skrbijo, da jim ta luč ne bo ugasnila, kakor je ugasnila nes pametnim devicam, da potem niso mogli iti z ženinom na svatbo.

Toda veliko Judov te luči ni sprejelo. Sv. Janez je o njih potožil: »Luč sveti v temi, in tema je ni sprejela.« (Jan 1, 5.) Hinavski farizeji so Jezusa preganjali, njegovega nauka niso verovali. Zato jim je zadnje dneve pred smrtjo resno zaklical: »Se za malo časa je luč med vami. Hodite, dokler imate luč, da vas ne objame tema. Kdor namreč hodi v temi, ne ve, kam gre. Dokler imate luč, verujte v luč, da boste otroci luči. Jaz sem prišel na svet kot luč, da nobeden, kdor v mene veruje, ne ostane v temi.« (Jan 12, 35. 36. 46.)

Apostolom in vernikom je na binkoštni praznik poslal Sv. Duha, da bi jih razsvetlil in potrdil. Takrat so se jim prikazali jeziki kakor plameni in se porazdelili ter obstali nad slehernim po eden.

O pomenu luči govore tudi apostoli. Pavla je blizu Damaska nenadoma obsijala svetloba z neba. Razsvetlila ga je, da je svojo zmoto spoznal in jo takoj hotel popraviti. Pozneje je Efežane opominjal: »Nekdaj ste bili tema, zdaj ste pa luč v Gospodu. Kakor otroci luči hodite, sad luči je namreč v vsakršni dobroti in pravici in resnici.« (Ef 5, 8. 9.) Tesaloničane pa je pohvalil: »Vi pa, bratje, niste v temi, da bi vas ta dan zalotil kakor tat. Zakaj vsi ste otroci luči in otroci dneva: nismo otroci noči in teme.« (1. Tes 5, 4. 5.)

Prvo nedeljo novega cerkvenega leta beremo Pavlov opomin Rimljanom: »Noč se je pomaknila in dan se je približal. Odložimo torej dela teme in si nadenimo orožje svetlobe. Kakor podnevi hodimo pošteno, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti

in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, ampak nadenite si Gospoda Jezusa Kristusa in mesu ne strežite za poželjivost.« (Rim 13, 12–14.) Ta opomin je prebral milanski učitelj govornišva Avguštin in se je spreobrn timer. Sam je zapisal: »Dalje nisem hotel brati, pa tudi treba ni bilo. Zakaj komaj sem stavek dobro končal, se mi je vtila kakor luč trdne gotovosti v srce in vse temine dvomov so se razbegnile.« (Conf 8, 12.)

Otroci luči hodijo po svetli in jasni poti. Življenje presojajo v luči večnih resnic. Ni jim treba s pesnikom tožiti: »V moji deželi ni cest, na mojem nebu ni zvezd, v mojih očeh — tema, v moji duši — bolest.«

Otroci luči so luč tudi za druge ljudi. Ravna jo se po Gospodovem govoru na gori: »Vi ste luč sveta. Ne more se skriti mesto, ki stoji na gori. Svetilke tudi ne prižigajo in postavljajo pod mernik, marveč na svetilnik in sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.« (Mt 5, 14–16.)

Apostol poganov opominja Filipijane: »Vse delajte brez godrnjanja in obotavljanja, da boste brez graje in čisti, božji otroci, brez madeža sredi pokvarjenega in popačenega rodu, med katerim svetite kakor luči na svetu!« (Flp 2, 15.)

Ko luč sveti drugim, použiva sama sebe, zato je lep simbol nesebične in požrtvovalne ljubezni do bližnjega. Kako se bolnik razveseli jutranje zarje! Kako veselo pozdravljamo solnce po več deževnih in oblačnih dneh. Tudi otroci luči prinašajo drugim solnce in veselje.

Sv. Cerkev je od Jezusa prejela luč resnic in milosti. Dobro je razumela pomen luči, zato jo je vpeljala pri bogoslužju.

Pred tabernakljem, ki v njem prebiva Zveličar, luč sveta, gori večna luč. Ko duhovnik nese bolniku sveto popotnico, ga spremlja strežnik s prižgano lučjo. Pri evharističnih obhodih se nosijo goreče sveče. Pri sv. maši gore sveče na oltarju.

Na svečnico sveta Cerkev blagoslavlja sveče za rabo v cerkvi, pa tudi za vernike, ki jih nesejo domov. Veliko soboto blagoslavlja velikonočno svečo, ki pomeni Jezusa, njegovo zmago nad temo greha in smrti. Duhovnik najprej zunaj cerkve blagoslovi ogenj. S tem ognjem diakon prižge sveče na trirogljatem svečniku in trikrat zapoje: »Luč Kristusova. — Bogu hvala.« Pri blagoslovu velikonočne sveče poje med drugim: »Veseli se, zemlja, ožarjena z nebeško svetlobo, in začuti, razsvetljena od sijaja nebeškega Kralja, da je prešla tema z vsega sveta!«

Pri svetem krstu poda duhovnik krščencu prižgano svečo in mu reče: »Prejmi gorečo luč in neomadeževan varuj svoj krst; spolnuij božje zapovedi, da boš, ko pride Gospod na svatbo, mogel skupaj z vsemi svetniki na nebeškem dvoru iti njemu naproti in boš živel na vekov veke.«

Umirajočemu kristjanu prižgo svečo v znamenje, da je ohranil vero v Jezusa. Pri pogrebu spremljajo sorodniki in prijatelji rajnega z gorečimi svečami. Rajnikom želimo, naj jim sveti večna luč. Njih grobove krasimo z lučmi. —

*

Otrok luči je bila prebelažena Devica: brezmadežna, polna milosti, podoba pravice, posoda vse svetosti, tolažnica žalostnih.

Otroci luči so bili svetniki. Svoje življenje so usmerili proti večni luči. V neprestanih žrtvah so življenje darovali Bogu in bližnjemu. Bili so največji dobrotniki človeštva. Njihov zgled nam sveti kot krasna luč in nas vabi k posnemanju. Kličete nam: Bodite otroci luči! Bodite otroci dneva!

J. Pavlin

Razodetje

*Na moje okno samotno
vsak večer trka nekdo.*

*Vsa bela postava se v mene blesti,
ose bliže prihaja in vabi, vabi...*

*Ob težkih urah me mlo tolaži,
če sem hudoben, mi vse odpusti,
le z roko potene čez moje oči
in sem ves blažen, blažen.*

*Kdo si neznaní dobri popotnik,
daj, razodeni se mi! —*

*Ah, že izteza bele dlani,
ki so vse rdeče, rdeče...*

*Dvoje rdečih rož iz dlani, —
kakor rdeč šopek iz desne strani —
in reka krvi, ojoj, iz srca...*

Jože Cukale

Pot sveta

Pogled na sodobni svet nam priča, kam zabrede posameznik, ki strga iz svoje krstne legitimacije Kristusov monogram ter zavrže vse religiozne in etične principe, kam je to privedlo človeštvo, ki tone v gosti sopari zmed, strasti in gorja.

Kakor vrste brezposelnih, tako rasto razni blaginjski programi, beda pa struji svojo pot dalje v vedno večjem razmahu; uro za uro, dan za nočjo izzvenevajo obupni kriki bednih, v nevidnih spiralah se vrtinčijo vsakovrstni zli vetrovi, ki v besnem vrtincu grozé pogoltniti sleherni ideal človeka.

Zares, človeštvo pripada danes tragičnejši dobi od vseh prejšnjih dob, — dobi, polni duhovnih in moralnih pretresljajev, kriz. Vojna nevihta leži preko vse Evrope zleknjena kakor od številnih mirovnih konferenc zdolgočasena zver.

Millijoni brezposelnežev in brezdomcev, katerih beda kriči do neba, najbolj žgoče rane sodobnega družabnega reda, so zadosten dokaz, kam je privedel množice po Marxu umerjeni socializem, individualizem in njegove ekonomske varijante, kapitalizem, — in kako zlo se je izcimilo, ko so zamenjali vero v Boga s kultom mamona.

Prvo uro, ko je zaslepljena in nahujskana množica vzkliknila: *delenda Ecclesia*, in ko so njeni voditelji proglasili vero za »norost in sleparijo«, se je začela najbolj tragična človeška problematika. Z živalsko grozo v očeh stopajo množice še dalje po tej smrtnonevarni poti, upajoč, da jim komunistična preureditev sveta prinese boljšo usodo. Zares, izsocializirani in izcivilizirani evropski človek je izgubil pot v lastno človečnost in pognal Evropo na rob propada. — Vsi reševalni poskusi, brez sodelovanja Katoliške cerkve kažejo, kako vse tozadevne konference vzbujajo le dojem mračne ironije, zakaj le po Kristusu more vzrasti ona ljubezen do bližnjega, ki zahteva nesebično požrtvovalnost posameznika. Katoliška cerkev gleda z nezmanjšano ljubeznijo na vsakogar, njeni nauki so se izkazali za človeka zanesljivejši od vseh teorij socializma in komunizma, ki ljubijo človeka toliko, kakor mačka — miš. Nikoli ni Katoliška cerkev v svoji osnovi bila tako močna ko danes, ko se je izkazalo, kako zelo je njeno jedro prežeto z naravnim in veličastnim spoštovanjem človeka, dočim zamišljajo posamezni pobesneli klicarji »lepše bodočnosti« le etiko sleparij, goljufij, nasilja in morjenja; množé se umazane korupcije in neslutena izdajstva, dočim je trpljenje poštenega človeka nepopisno.

Skozi vso to bolešno preizkušnjo raznih -izmov na organizmu človeštva, prihaja človeštvo polagoma do spoznanja, da je Katoliška cerkev s svojo evangeljsko modrostjo najboljša zdravnica. Skozi ves ta kaos in prevrednotenje vrednot, skozi vse to sivo breztolažje sveti Katoliška cerkev kot mogočen svetilnik, ki je s svojo neokrnjeno svetlobo kašipot vsem, ki hočejo najti pot iz območja megel in smrti. Njena svetloba izvira iz velike resnice božjega Učenika, ki je razvozlal vse človekove probleme in pravilno določil specifično težo njegove življenjske pomembnosti. Njegov nauk je ubranil spoj vseh najbolj svojstvenih vrednot človeka. Zato smemo reči: Človek brez vere v Boga je odtrgan od pravatelca svoje bitnosti, oddaljuje se od sebe, dokler duševno popolnoma ne usahne v laži-sreči sveta.

Kar torej krščanstvo daje človeštvu, je zanj neizmernega, vitalnega in moralnega pomena, je nadnaravna moč, ki prežarja duše in po kateri je možno prerojenje človeštva v novo, srečnejše življenje.

Človeštvo brez krščanstva, brez vere v Boga, je kakor okužena posadka jadrnice brez kapitana, na morju življenja, na kateri so vrisane apokaliptične besede: *Mene tekel fares...*

E. D.

Marija
Einsiedeln

Benediktinski samostan Einsiedeln v Švici, ki je obenem znamenita Marijina božja pot, obhaja letos svojo tisočletnico. Tisoč let življenja po načelih sv. Benedikta: ora et labora — moli in delaj, pa obenem tudi tisoč let Marijine slave.

Leta 934. je sv. Eberhard zgradil ta samostan — zraven celice in kapele, ki jih je postavil sv. Meinrad že l. 835. Vseskozi se je potem ta samostan odlikoval v češčenju Marijinem in postal zelo obiskovana božja pot ne samo Švicarjev, temveč tudi drugih narodov. Z velikimi pobožnostmi bodo letos od maja do oktobra Švicarji slavili svojo Kraljico in si sprosili od nje pomoči v raznih stiskah, ki ne prizanašajo več niti temu narodu.

Bogata je kulturna zgodovina tega benediktinskega samostana. Tudi danes se odlikuje ne samo po številu redovnikov (179, največji benediktinski samostan sploh), ampak tudi po svoji liturgiji in po svojem obširnem in uspešnem vzgojnem delu.

Kje je naša rešitev?

Sveti Janez Bosko, ustanovitelj salezijanske družbe, je neko noč sanjal pomembne sanje. V naslednjih dneh jih je pripovedoval svojim gojencem. Pravi:

»Stal sem ob morju. Pred menoj v nedogledno daljavo samo razburkano morje. Zdaj se je dvigalo, zdaj zopet padalo in se divje zaganjalo v skalnato obal. Zdelo se je, da jo hoče razrušiti. Groza me je spreletela ob pogledu na to penečo se moč. Ze sem se hotel umakniti, ko zagledam pred seboj v valovih čoln. Krmaril ga je izmučen mornar. Valovi so se zaganjali vanj, kot da bi ga hoteli zdrobiti v prah. Zdaj pa zdaj mi je izginil izpred oči; valovi so ga zakrili. Toda v naslednjem trenutku se je zopet prikazal na površini vode. Mornar je veslal proti pristanišču kolikor so mu dopuščale moči. Na obrazu sem mu bral obup, obenem pa veliko odločnost in voljo, da mora zmagati. Že je bil blizu pristanišča, ko ga pograbi močan val in ga odnese na odprto morje. Pa mornar ni izgubil poguma. Še z večjo močjo je začel veslati proti obrežju. Tedaj sta se dvignila blizu njega iz besnih valov dva stebra. Mornar ju je zagledal in začel z zadnjimi močmi veslati proti njima. Zakričal sem mu: »Nikar! Obrni čoln! Valovi te bodo treščili ob stebra in te ugonobili!« Mornar ni slišal mojega klica. Veslal je naprej in prišel med stebra. Toda, glej čudo! Med stebroma je bilo morje čisto mirno. Ni bilo več tiste divje gonje besnečih valov. Mornar si je oddahnil. Bil je rešen. Skrb mu je izginila z obraza. Jaz sem se temu silno čudil. Pogledal sem bolj natančno stebra. In glej! Na enem kelih s sveto hostijo in pod njim napis: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas bom poživil!«, na drugem pa kip Marije pomočnice in pod njim napis: »Tvoja mati — morska zvezda!« Zdaj sem razumel vse. Mornarji smo mi, razburkano morje valovi strasti in greha. Dva mogočna stebra — sv. obhajilo in otroška ljubezen do Marije — sta naša rešitev!«

Da, mornarji smo mi. Valovi strasti in greha se zaganjajo v nas. Če za trenutek nehamo veslati, nas že pokrijejo in nas hočejo ugonobiti.

»Pridite k meni vsi...!« Vsi, brez izjeme. Kaka ljubezen Boga-Sina do nesrečnih grešnikov! Vabi prav vse v svoj pristan — v svoje srce. Tam je uteha in blažen mir. Tam ni divje gonje besnečih valov. Vse je tako mirno. Duša nemoteno uživa Boga. Blagor njemu, ki pogostokrat sliši v svojem srcu božji klic: »Tudi ti pridi k meni!« Valovi strasti in greha ga ne bodo premagali, stal bo sredi morja kot mogočna skala, ob kateri se bodo valovi razpršili na drobne kaple, saj ga bo podpiral Kristus.

Tebi, dragi kongreganist, prete valovi bolj kot komu drugemu. Satan napenja vse moči, da bi te iztrgal Bogu. Zato boš klonil pod težo skušnjav, če ne boš ves Kristusov. Kristusov jarem ti bo od dneva v dan težji, dokler ga končno ne boš sramotno vrgel od sebe. In tedaj? Cilj je zate zgubljen. Zato: okleni se Kristusa, vrzi se v njegovo naročje in Mu skrivnostno povej: »Gospod, prišel sem na Tvoj klic!« Našel boš mir. Kristus ti ga bo podelil, saj bosta oba eno.

»Tvoja mati — morska zvezda.« Marija je sprejela pod svoj mogočni materinski plašč vse uboge grešnike. Ona je srednica med nami in Bogom, ona prosi za nas pri Bogu, kadar se zaradi grehov ne upamo zateči naravnost k Bogu. Ona nam je pa tudi morska zvezda, ki s svojimi žarki razsvetljuje temno pot, ki vodi v nebesa. Kliče nam s svojim svetim življenjem: »Mene posnemajte in dosegli boste svoj cilj!« Da, dosegli bomo svoj cilj, če se predamo Marijinemu vodstvu. Z Njeno pomočjo nam bo življenjska pot lahka in svetla.

Ave Jesus, ave Maria!

Seruga Štefan, Veržej

Sveti Gral

»Gospod, kaj si res bolj daleč
kot je močno moje hrepenenje,
moja žeja po Tebi, Neskončni?
Gospod, je moja duša
še premalo ali že preveč bolna,
da bi jo ozdravil —
Ti usmiljeni?
Glej, Gospod: ali naj še iščem
pravega pola k Tebi,
ko jih je toliko:
pa so vendar samo pola;
jaz pa moram in hočem Tebe.
Je bilo morda še premalo truda,
ali sem v preveliki utrujenosti
že mimo cilja, mimo Tebe?«

»Gospod —
Ves čas si le Ti iskal mene,
da bi mi povedal,
da sem vendar v Tvojem svetišču.
Odpusti moj Bog:
ne, da Te duša ni našla,
ali Te premalo iskala:
temveč da je sploh šla iskat Te,
da srce ni priznalo,
da počiva v Tvojem —
da ni živelo Tebe, Življenje.« —

Zdenka

Zdaj je čas oranja; žetev bo pozneje.

Langbehn.

Kristjan, to je duša v telesu in Bog v duši.

Kardinal Mermillod.

Iz teme k luči

Marijanska igra v treh dejanjih.

Spisal dr. Joža Lovrenčič.

Osebe:

Primož Zobec, prikrit luteranec,	Martin Slivic,
Pavel, njegov vnuk, 14 let,	Miha Alton,
Jurij, Pavlov oče, ubežnik,	Gregor Kuk,
P. Janez Candek,	Peter Miglan,
France Melin,	Jakob Novak,
Anton Belič,	Fortunat Zličar.

Dejanje se godi l. 1618. v Ljubljani ob Zobčevi hiši in na vrtu pristave oo. jezuitov.

Prvo dejanje.

Ob cesti Zobčeva hiša, pred njo kamenita klop, ob njej vodnjak. Na nasprotni strani obzidan vrt z vrati na jezuitsko pristavo.

Prvi prizor.

Pavel.

Pavel (sedi pred hišo na klopi ves žalosten in si briše oči): O, mati!... Od jutra, ko sem se prebudil, mislim na te! Na nič drugega ne morem misliti. Nobena stvar me ne veseli, še jesti se mi ne ljubi. Kako je bilo lepo v sanjah, ko sem te po dolgem času spet videl!... Ljubó si se mi nasmehnila, ko si prišla k meni, po-božala si me in mi naročila, naj molim in naj se priporočam Materi, ki je naša pomoč... Nisem te prav razumel, pa si videla moje zadrego in mi pozazala proti nebu, ki se je v prečudnem blešču odprlo, in videl sem prelepo Gospo, ki se je še lepše in bolj milo ko ti smehljala in me vabila k sebi... Prijela si me za roko, da bi me peljala k Njej, pa so bile moje noge kakor iz svinca... Komaj sem se premaknil, že sem obnemogel in zajokal, ti pa si izginila k oni prelepi Gospe... (Oči se mu zopet orosijo.)

Drugi prizor.

Pavel, Primož Zobec.

Primož (pride iz hiše; kakor je star, je še trden, a zadirčen): Kaj pa se cmeriš danes že ves dan?

Pavel (se zdrzne iz svojih misli in si še briše oči): Povedal sem vam, ded, kakšne sanje sem nocoj imel. Na mater mislim, pa mi je težko.

Primož (zamahne z roko): Kdor je umrl, je umrl, nazaj ga več ne prikličesh, zastonj je vsa žalost! — Na očeta rajši misli in prosi Boga, da bi papežnike udaril in jih ponižal. Potem se lahko zgodi, da se ti oče še vrne, ki mora zdaj živeti daleč na Nemškem, kamor je zbežal, ko so nas prave krščenike preganjali.

Pavel (mimogrede pozabi na svojo žalost, radovedno): Ded, zakaj pa niso vas pregnali?

Primož (mračno): Zakaj, zakaj? Hiše in posestva nisem hotel žrtvovati, pa sem se navidez udal in preklical svojo zmoto, kakor imenujejo papežniki našo pravo krščansko vero, ki so jo učili pri nas učeniki Trubar in Krelj in Dalmatin in še drugi z besedo in lepimi bukvami v našem kranjskem jeziku, o čemer sem ti že dovelj pripovedoval.

Pavel (zачудeno): Pa se zdaj delate, kar niste?

Primož (jezno): Moram se pretvarjati. Z zunanostjo slepim vse, v srcu sem pa še vedno to, kar sem bil, ko sem hodil poslušat gospoda Primoža.

Pavel (žalostno): Zdaj razumem... Zato ste me vzeli tudi iz jezuitske šole...

Primož (odkrito in odločno): Tudi zato, ker nočem, da bi moral zapustiti svoje premoženje papežniku.

Pavel (nekoliko očitajoče): Pa ste pred tremi leti drugače govorili!...

Primož (s prisiljenim posmehom): Drugače, glej ga! Mar naj bi tem novim menihom povedal vse po pravici, da bi moral iti še jaz za sinom na stara leta, če bi se mi še kaj hujšega ne primerilo! Mati ti je tedaj umrla, pa sem imel lep izgovor, da te potrebujem doma.

Pavel (žalostno): Jaz pa bi se tako rad učil!

Primož (vedro): Hišo boš imel in posestvo, kaj ti je treba učenosti? Učenim ljudem se mnogokrat godi slabše kakor človeku, ki ima svojo zemljo, katera ga do smrti vedno tako redi, da mu ni treba stradati, če se količkaj giblje.

Pavel (udano): Stari ste, ded, in izkušeni, bo že res, kar pravite, a meni je le težko, da ne smem več v šolo. Kadar mislim na mater, kako je bila vesela, ko me je peljala k jezuitom, da so me vpisali, se mi zdi, kakor bi me še zmeraj opominjala, naj bom priden in naj se lepo šole učim.

Primož (nekoliko trdo): Pavel, moja šola je najboljša in ti bo zadostovala. Druge ne potrebuješ, najmanj papežniške! Si razumel? Če bi se mi izneveril, bi te pognal od hiše, da bi moral s trebuhom za kruhom. Jaz sem tvoj oče, tvoj gospodar in tvoj učenik in tako boš živel, kakor jaz hočem!

Pavel (prestrašeno): Saj bom, ded, saj bom, samo nič mi ne smete zameriti, če vas kdaj kaj povprašam, kar bi rad vedel.

Primož (pomirjeno): Še zmerom sem ti vse pojasnil.

Pavel (pogumno): Kdo je bila ona bela Gospa, ki me je vabila v sanjah k sebi, pa mi niste povedali. Ali mi zdaj?

Primož (zamahne z obema rokama, razdraženo): Otroške marnje! Saj nisem Egiptovski Jožef, da bi znal razlagati sanje! Nehaj že vendar misliti nanje! Loti se kakega dela. Vrt bi bilo dobro zaliti, ko ni že dolgo deževalo!

Pavel (potrto, kakor razočaran): Saj ga bom, ded! (Vstane.) Takoj grem po škroplnico.

Primož (mrko): Prav! Potem pa bodi lepo doma, da kdo ne pride v hišo in česa ne izmakne. Jaz stopim tja v polje, da pogledam, kako mi ženske plevejo. (Odide.)

Tretji prizor.

Pavel.

Pavel (gleda za dedom, potem pa skoči po škroplnico, jo postavi pod cev na vodnjaku in goni vodo. Ko natoči, odide za hišo, kjer je vrt. Čez trenotek se zasliši od mesta Marijina pesem — slovenska ali latinska. Pesem vedno bliže. Pavel pride s škroplnico zopet k vodnjaku in posluša): Šolarji so! ... Kaj le imajo danes? Ko sem hodil jaz tistih nekaj tednov k patrom, smo imeli tudi ob sobotah popoldne šolo. (Odloži škroplnico in se gleda.) Bog ve, da niso med temi šolarji tudi moji znanci! Smejali bi se mi in se norčevali iz mene, če bi me videli takega! Skrijem se. Izza vrat jih bom opazoval, da bom videl, kdo so in zakaj so danes tako veseli. (Se umakne v vežo, kjer oprezuje.)

Četrty prizor.

Solarji, p. Čandek, pozneje Pavel.

Solarji (pripajo s patrom Čandekom do pristave. Medtem ko pater odpira vrata v pristavo, opazijo nekateri Pavla, kažejo v Zobčevo vežo, šepetajo, se smejejo, vmes klici): Pavel! Pavel! Zobeč, saj smo te videli! Kaj se skrivaš ko muren? Ali naj te izbezamo? (Ko se pomirijo na patrovo znamenje, tečejo Melin, Belič in Zličar pred Zobčevo hišo in kličejo Pavla.)

Melin: Pavel, kaj se skrivaš, saj smo te videli!

Belič: Pokaži se, saj smo si še prijatelji, čeprav ne hodiš več v šolo!

Zličar: Večkrat se te spominjamo. Dolg čas nam je bilo po tebi, ki si bil tako priden!

Belič (vstopi v vežo, odkoder se sliši): Kaj te bo sram, kar z menoj pojdi h gospodu patru, saj te ima on tudi rad!

Pavel (njegov glas): Ne, pusti me, pusti!

Melin: Odkdaj pa si postal tako boječ? Belič, kar ven ga pripelji!

Zličar (je skočil medtem k patru in mu nekaj pripoveduje, drugi poslušajo. Pater pokima, nato planejo vsi pred Zobčevo hišo in kličejo): Zobeč, ne boj se! — Pavel, pridi, videl boš, kako smo danes srečni! — Dober pevec si bil, pomagal nam boš peti! — Gospod pater je dovolil, da se nam lahko pridružiš! — Pridi, pridi, češnje in jagode nas čakajo na pristavi!

Belič (privleče Pavla iz veže): Če bi ga ne bili tako klicali, bi vsa moja moč nič ne opravila. Tako pa se je vdal, čeprav sem ga moral le še vleči!

Vsi (ga vsak po svoje pozdravljajo, končno ga dvignejo in nesejo triumfalno proti pristavi, odkoder prihaja naproti p. Čandek, ki mu Pavel, ko ga spustijo na tla, spoštljivo poljubi roko).

Pater (potreplja Pavla po ramenu, prijazno): Zrastel si, Pavel, kar se nismo videli! Pa bi nas kdaj kaj obiskal!

Pavel: Saj bi rad, gospod pater, pa me ded ne pusti. Natepel bi me, če bi ga prosil, naj mi dovoli, da grem k vam... (V oči mu silijo solze, ki si jih sproti briše.)

Pater (tolažeče): Vem, vem, dragi Pavel, saj poznam tvojega deda. O, kako strupeno me je gledal, ko me je tvoja umirajoča mati po sosedih poklicala, naj jo pridem previdevat. Z zadnjimi besedami je še priporočila tebe, ki si bil tedaj še na naši šoli... Ded te nam je iztrgal in te hoče gotovo po svoje vzgojiti. Ali ne?... (Pavel prikimava in joče.)

Vsi (iskreno sočutno): Nič ne jokaj revček! Molili bomo zate in molili tudi za deda, da bi spoznal svojo znotaj, o kateri smo slišali!

Pater: Prav, prav, le molite! Vsak dan se spomnite svojega tovariša in njegovega starega očeta! Še zdaj bomo prosili nebeško Gospo, ki je pomočnica kristjanov, da bi pomagala tudi Pavlu in ga varovala pred nevarnostjo, v kateri se nahaja, ko je prepuščen zakrknjenemu krivovercu... (Pavlu): Kje je pa ded, Pavel?

Pavel: Na polje je šel.

Zličar: O, potem pa lahko stopiš nekoliko z nami!

Vsi: Z nami, z nami, kaj ne, gospod pater?

Pavel (pogleda patra, kakor bi čakal njegovega povabila).

Pater: Ne bom ti branil, Pavel, če nimaš drugega opravila!

Pavel: Vrt sem začel zalivati; še eno kanglo ali dve — potem bo pa dosti!

Pater: No, pridi pa po opravljenem delu k nam! (Gojencem:) Mi pa zdaj pojdemo, da ne bomo motili in zadrževali Pavla! (Gre proti vratom v pristavo.)

Vsi (gredo za patrom, mahajo Pavlu v pozdrav in kličejo): Kmalu pridi, Pavel... Na svidenje, Pavel!... Pri znamenju pred nebeško Gospo nas dobiš!

Pavel (ko vsi izginejo za vrati, ki se zapro, vzame kanglo, ki jo je bil že natočil preden se je skril v vežo, in zamišljeno s povdarkom ponovi): Pred nebeško Gospo?... (Glide s škropilnico na vrt.)

Drugo dejanje.

Solarji s p. Čandekom zbrani na vrtu ob Marijinem znamenju, ki ga še krasijo s svežim cvetjem. Nekateri sede ob strani in pletejo vence iz rož, ki jih drugi prinašajo.

Prvi prizor.

Solarji, p. Čandek.

Pater: Marija, naša Mati in Gospa, ki ste ji danes obljubili zvestobo, ko ste bili sprejeti v Njeno družbo, prvo v naši deželi, vas sedaj gleda in je vesela svojih dobrih otrok in sinov.

Melin: Ob vsakem cvetu, ki ga vpлетem v venec, mislim na Marijo in želim, da bi ji mogel v čast pokloniti tudi vsak dan svojega življenja.

Anton: Jaz sem pa utrgal vsak cvet z mislijo, da bi z njim razveselil našo nebeško Mater namesto onih, ki je ne ljubijo.

Miglan: Jaz nisem še nikdar s takim veseljem trgal rož kakor danes! Zdi se mi, kakor bi hodila Marija ob meni in mi pravila, katere so ji najljubše. Lilij sem natrgal.

Novak: Tudi vijolice ima gotovo rada; ponižne so, vendar tako prijetno dišijo.

Pater (ljubeznivo): Kaj pa ti, Kuk?

Kuk (goreče): Jaz sem natrgal samih rdečih vrtnic, ki pomenijo ljubezen. Kakor rože v vrtu cvete moja ljubezen do Marije. Če bi bilo treba, bi za Marijo prelil tudi svojo srčno kri!

Pater: In ti, Slivie?

Slivie (živo): O, jaz pa prosim Marijo, ko pletem venec, da bi jo mogel kdaj veličati kot izvoljenec Njenega Sina pred oltarjem Gospodovim!

Vsi (drug za drugim): Saj imamo mi tudi take želje!

Belič (ki mu dajejo rože, da krasí sliko): Jaz pa držim obljubo, ki smo jo dali Pavlu. Ves čas mislim nanj in prosim Marijo, da bi mu pomagala.

Pater: Božja previdnost vodi vsa naša pota. Pavla Zobca smo dobili in Bog ve, ali ni to velikega pomena za njegovo življenje... Če pride k nam na vrt, ga mogoče vaša pobožnost prevzame, da se tudi v njegovem srcu zbudi ljubezen do nebeške Gospe, ki ga bo pripeljala kljub luteranskemu dedu na pravo pot zveličanja.

Melin in Slivie (zavezujeta venec in ga potem dvigneta): Glejte, končala sva. Ali ni lep?

Belič: Kar sem ga prinesita!

Zličar (stoji ob znamenju kakor Belič; ko prineseta venec, ki ga pomagajo tudi drugi nesti): Pazite, da se ne utrga!... Lepo počasi!... Tako... Zdaj pa pridržite!... Ti, Belič, tam zgoraj še popravi, da bo v enaki višini kot na moji strani. Ali bo tako prav?

Vsi (s patrom odstopijo in gledajo): Dobro je, dobro!

Pater: Sedaj pa skoči, Miglan, k oskrbniku in ga poprosi, naj ti da lučko, da jo postavimo pred Materino podobo! (Miglan odhiti in z njim še Novak in Alton.) Ko bo lučka pred Marijo, bomo poklekili in molili in še zapeli. Po opravljeni pobožnosti se pa lahko spravite nad češnje ali nad jagode, kar komu bolj diši!

Nekateri (se ob teh besedah razgubijo po vrtu in od vseh strani se sliši veselo vzklikanje): Ta bo moja!... Jaz pa splezam na tole!... Ta jih ima več in bolj debele so!... Saj ne znaš plezati, kako prideš nanjo!... Jaz ti bom pomagal, če jih natrgaš tudi zame!... Če jih ne moreš sam, zadovolji se z jagodami!

(Konec prib.)

POVSODI B O G A

Iz Holandije.

»Veruješ v bivanje vseмогоčnega Boga? Imej potem spoštovanje pred njim in ne imenuj brez potrebe, bogokletno njegovega Imena! Ne veruješ v bivanje vseмогоčnega Boga? Tudi takrat ne imenuj njegovega imena, ker s tem osmešiš samega sebe in žališ druge.« — Napis v holandskih kolodvorskih čakalnicah.

Po holandskem šolskem zakonu lahko katoliški starši za 45 šoloobveznih otrok zahtevajo svojo katoliško konfesionalno šolo. Sežida in vzdržuje jo občina z državno subvencijo. Šolski odbor volijo starši, predseduje mu župnik. Ta odbor razpiše učiteljsko mesto, nastavi učitelja, država ga potrdi in plača. L. 1931 so imeli katoliki Holandije te-le svoje šole: 938 šolskih vrtcev, 2354 ljudskih šol z 12.500 kat. ljudskimi učitelji, 35 kmetijskih šol, 46 industrijskih, 13 trgovskih šol, 12 gimnazij, 20 meščanskih šol, 14 licejev, 53 malih semenišč in 58 bogoslovij z 2663 bogoslovci, lastno katoliško univerzo v Nymvegenu in posebno trgovsko fakulteto v Tilburgu — in to katoliki, ki jih ni trikrat toliko kot nas Slovencev...! Vztrajno so se desetletja borili za to, in delali, delali...!

V vseh stanovih, posebno še med dijaštvom in delavstvom, je razvit vse vrste apostolat, ki žanje lepe uspehe. Seveda zahteva apostolat od moža do moža, od družine do družine, od vrat do vrat — žrtev, a brez žrtev ni človek zgradil še ničesar velikega!

Včasih pa tudi stopi ta apostolski duh javno na dan, na ulico. Pred nekaj leti je framašonska loža v Amsterdamu sklenila, da organizira večji pohod svojih propagandistov v najbolj zaveden katoliški del Holandije, v provinco Limburg. Za ta prihod so zvedeli katoliki. Napravili so velike plakate z napisi: »Dageraad (t. j. ime lože) kommt! Pojdimo mu nasproti!« Stotine katoliških šoferjev je hitelo s svojimi s papeževimi zastavami ovenčanimi avtomobili framašonskim propagandistom nasproti, s seboj so imeli velik zvočnik. Ko so se približali avtomobili agitatorjem, so se katoliški šoferji obrnili, vozili pred onimi in pustili framašone nadaljevati pot med mogočim petjem papeževe himne, ki je donela iz zvočnika. Ljudstvo, ki je gledalo ta čuden sprevod, je navdušeno vzklikalo papežu in klicalo odločno: Proč s framašoni! in teptalo letake, ki so jih ti trosili.

Tri milijone holandskih katoličanov izdaja 34 katoliških dnevnikov, 31 listov, ki izhajajo večkrat na teden, 91 tednikov in 141 raznih listov. To je moč. Kako so dosegli to? S praznimi besedami in s puhlim navduševanjem? Z delom, apostolatom, z živo vero v moč katoliške vere in Cerkve.

Vse pove pozdrav holandske mladine: »Voor Christus onzen Koning — God wil het!« »Za Kristusa našega kralja — Bog hoče!«

Da, Bog hoče — tudi za nas!

(Po »Duh. Vestniku, 1932.)

Mladinski problem.

Gospod B. V. je v listu »Sodobnost« napisal članek o mladinskem problemu, ali bolje, opravičil je v njem na svoj način korak mlade slovenske katoliške generacije, ki se je ločila od katoliškega občestva in v neki meri celo od konfesionalne skupnosti in hodi samostojno po svoji lastni preudarnosti do cilja. Rad bi povedal v zvezi s tem tudi jaz nekaj, saj sem tudi jaz iz srede mladine. To pa zato, da ne bo kdo mislil, da g. B. V. piše kot zastopnik vse slovenske katoliške povojne mladine, da je torej vsa mladina taka, kot on domneva, oziroma želi.

V čigavem imenu piše g. B. V.? Generacija, o kateri hoče govoriti, gre zdaj v življenje, je v prehodu iz svoje »mladosti«. To so ljudje približno od 25 do 35 let. Kar je starejšega, ne spada več v to generacijo, to so že »stari«; za te tukaj ne gre. Čudno pa je to, da si pisec članka lasti, kot se to dá sklepati iz njegovega pisanja, vso povojno mladino. S kakšno pravico pa? Njegova generacija zgublja pravico do imena »mladina« (g. B. V. to tudi sam priznava, prim. str. 21), namesto nje pa stopa druga, s popolnoma drugimi načeli. Prva gineva, ker nastopa druga, idejno močnejša. Obe te generaciji pa je avtor spravil pod eno streho in ji pokazal kot eno samo, ki naj bi bila njena karakteristika: upornost proti katoliški avtoriteti in proti konfesionalni skupnosti. Ne vem, ali je to storil iz nepoznanja ali pa nalašč. Človek namreč zmeraj nerad gleda tja, kjer ga boli. Torej audiatur et altera pars!

»Pokret mladine pred nami ni bil sovražen katolicizmu, ni zavračal prepričanja, ki ji je bilo dano od mladosti, tudi ni samo za tem stremel, da bi si pridobil prostora pod solncem. Nastal je vsled nasprotstva med načeli in okolico, ki se je na ta načela sklice-

vala. Tako avtor. Ne bomo govorili, ali je to res ali ne, gotovo pa je, da četudi bi bilo, to še ni nikak zadosten vzrok za tako usodni korak. Vzrok mora biti globlji.

Dejstvo je, da se je ta upor mladine proti stari generaciji pojavil najprej v Nemčiji, in to zaradi zmotnih modernističnih idej, pritihoapljenih iz protestantske Danske med mlade nemške katoličane. V svojem bistvu je to bil upor proti avtoriteti in proti konfesionalni skupnosti. To gibanje se ni nikjer drugje pojavilo kakor v Nemčiji, in — žalosten plagiat — pri nas. Pustilo pa je povsod težke posledice. Medtem ko v drugih katoliških deželah Cerkev lahko s ponosom gleda na mladino, se v Nemčiji izživljajo mladi katoliški ljudje v poganskih Hitlerjevih vrstah, pri nas pa koleba zdaj ona generacija med svobodomiselnim in marksističnim praporom.

Najtežje posledice tega upora čutimo pač mi najmlajši. Kako radi bi živeli in delovali tako, kot nas uči cerkvena avtoriteta, pa smo polni zmotnih modernističnih predsodkov, ki nam jih je kljub našemu odporu vcepilo to pogubonosno gibanje! Seveda, rušiti je lahko, ampak graditi je nekaj drugega. Zanimivo je, kako se je še do nedavna podarjalo, da je upor mladih proti starim svetovni pojav, v tem članku pa je g. B. V. že resigniran v to, da »trenutno stojimo le posamezniki proti svetovni organizaciji«.

Kdo smo torej mi, ki a priori odklanjamo in ne dovoljujemo, da bi nas kdo istovetil z mladino pred nami, ki se je uprla skupnemu tradicionalnemu delu?

Mi se ne bomo pohujševali nad okolico, rajši se bomo trudili, sebe izpopolnjevali z evharističnim življenjem, da ne zaostanemo za mladino pri drugih narodih. Cerkev in njena glava, papež, sta nam najvišja instanca pri našem delu. Vstran od Petra nočemo iti niti za pol koraka. Katoliško Cerkev ne bomo pojmovali po svojem mišljenju ali celo po mišljenju njenih nasprotnikov, temveč tako, kot se ona sama pojmuje. Kaj šele, da bi kritizirali njo, njen obstoječi ustroj! Ali da bi bili celo tako daleč zadaj, bili tako nemoderni, da bi iskali pot rešitve socialnega vprašanja v nekaki sintezi svobodomiselnosti in marksizma! Ali pa, kar je najhuje, bili tako vrtoglavi, da bi celo kritizirali namestnika Kristusovega! Nasprotno, mi hočemo biti navdušeno papeški, goreče evharistični, močno disciplinirani! Sami tega ne bomo mogli nikdar doseči in zato si želimo vodstva. In od tega bo zavisela naša usoda in usoda tolikih drugih. Eden izmed najmlajših.

»Sportni Kristus«. Listi so prinesli novico, da hočejo Angleži Kristusa »modernizirati«, češ, da tak, kot ga slikajo že stoletja, ni ne moški ne ženska, današnja doba pa da zahteva Kristusa kot močnega moža, v moderni obleki, s krepkimi mišicami in gladko obritega. — Tako torej: Ker se ljudje nočejo priležiti Kristusu, ki je pot, naj se torej Kristus prilijči njim! Nespametni napuh! Kristus naj postane trst, ki ga veter maže, plašč naj po

vetru obrača, se prelevlja kakor oni, ki se podijo samo za senzacijo, za oblastjo in močjo, ki nima načel in večne resnice za vodilo. Človek naj bo seveda Bog, Kristus pa samo njegov suženj! Napuh, napuh, človeški izvirni greh! Bog pa se razodeva le majhnim!

Kristusov plašč. Ko so v Trieru kazali Kristusov plašč, je pisal neki slovenski list: »Takih plaščev je na svetu kakih 20 in vsak je od cerkvene oblasti priznan za pravega.« Saj trditve so poceni, dokazov pa seveda treba ni! Samo da zbudiš nezaupanje, pa si namen dosegel: vera omrzi, in ne pri dogmah, ampak pri nebistvenih rečeh.

Mladi plamen, ki ga po izjavi višjih cerkvenih predstojnikov ne moremo več imenovati katoliški list, pravi, da ne bo iskal leka v »praznem filozofiranju o onostranskih fantazijah«, ampak da bo gledal »življenju naravnost v obraz«. — Spominjamo se pri tem tiste Jørgensenove pravljice o pajku, ki je prišel po navpični niti v živo mejo, tam spredel mrežo, potem pa prešerno pregrizel navpično nit, po kateri je prišel, in seveda vsa mreža se mu je tedaj podrla na glavo, ga ovila in zadušila... Zemlja se vendar vrtila okoli solncea, pa čeprav tega ne ve, človeško življenje pa vodi Bog in njegovi večni zakoni, pa jih priznaj ali preziraj!

Radio drugod. O Franciji smo poročali zadnjič. Italija. Pogledal sem radio-program za nedeljo 10. marca. Radio Roma-Napoli-Bari je imel od 10.45 do 12.30 verski program, radio Milano-Torino-Genova-Trieste-Firenze pa od 9.55 do 12.30. Sv. maša, verski govori, čitanje in razlaga nedeljskega evanĝelija itd. Tako približno je vsako nedeljo.

Nemška katoliška mladina je v upor proti nameram nacionalno-socialističnih voditeljev tako močna zaradi svoje močne organizacije. Organizirane je 1.418.109 katoliške mladine, ali 32 odstotkov (dočim je protestantske mladine organizirane samo 7.25 odstotkov). Najlepša katoliška dijaška organizacija je gotovo »Neudeutschland«, ustanovljena l. 1919. od nemškega episkopata, ki šteje danes okoli 16.000 članov. Morda spregovorimo o njej v prihodnji številki malo več.

Pasijonske igre v Oberammergau-u se vršijo tudi letos vsled 300 letnice njih početka. Začno se 21. maja, zadnja predstava pa bo 23. septembra. Traja 8 ur. Pričakujejo spet ogromnega obiska z vsega sveta.

Zborovanje avstrijskih dijaških kongregacij se bo vršilo letos v Grazu od 10. julija zvečer do 13. julija jutraj. Torej skoraj popolnoma istočasno z našim. Prireditelji vljudo vabijo tudi voditelje in kongreganiste naših slovenskih kongregacij kot goste v Graz, vendar se povabilu ravno vsled našega zborovanja žal ne bomo mogli odzvati.

M. Kmetova: Moja pota. 1933. Groblje. Str. 111. Cena 15 Din. — Pisateljica-učiteljica opisuje živahno svojo življenjsko pot. Priporočamo.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

D. M. K. v Celju.

Pač dolgo se že nismo oglasili v »Naši Zvezdi«, zato danes tem več poročamo. Nabralo se je že namreč precej novic.

Začetkom leta se je vršil občni zbor, na katerem je bil izvoljen nov odbor s prezesom č. g. prof. P. Kovačičem. Odbor si je začrtal obsežen program, ki ga je doslej le deloma izvršil. — Društveno življenje je precej živahno. Sestanke imamo vsako soboto posebej za višješolce in nižješolce, istočasno v kapelici Žalostne Matere božje in v društveni sobi. Udeležba se stalno dviga.

Letos obhaja kongregacija 20 letnico; proslavili smo jo 8. decembra. Zjutraj je daroval v Marijini cerkvi asistiranje sv. mašo č. g. prof. Kardinar, ki je navdušeno govoril zbrani mladini o Brezmadežni. Med sv. mašo so kongreganisti z vso ostalo mladino, ki je bilo v cerkvi okoli 900, prejeli skupno sv. obhajilo. Ob 9 je bil sprejem 35 članov in 36 kandidatov, kar je za današnje razmere mnogo, če upoštevamo razne obljube, s katerimi odvrčajo dijake od kongregacije. Po sprejemu je zadonela naša veličastna himna »Morska Zvezda«. — Akademija je žal letos odpadla, pa ne vsled neaktivnosti članov, marveč zaradi raznih zunanjih okoliščin, zaradi katerih smo sklenili, da se akademija, ki je vsako leto privabila mnogo publike, letos ne bo vršila; pač pa se je mesto nje vršil za člane družabni sestanek.

Odbor je imel v načrtu, da bi se pred božičem priredila na izvenckrvenem sestanku majhna božičnica, na kateri bi bili obdarovani najpotrebnejši, najpridnejši in najmarljivejši kongreganisti. Kako lepo bi bilo. Pa žal, za veseljem je morala priti žalost. Pogorelo nam je opatijsko poslopje, ki smo v njem imeli društvene izvenckrvene sestanke in dnevno zavetišče za člane, ki se vozijo z vlakom v šolo. Žal nam je pri požaru zgorela tudi skoraj vsa zaloga premoga. Velika gmotna škoda se najbolj pozna pri knjižnici, ki je ne moremo izpopolniti, kakor bi jo morali, da bi vsestransko zadovoljili izposojevalce. Sedaj se zaenkrat shajamo v tesnem lokalu blizu opatijske cerkve, za katerega moramo plačevati visoko najemnino. To bi bilo za nas nemogoče, če ne bi dobili gmotne pomoči. Tako dobi naša kongregacija po naklonjenosti njenega ustanovitelja vsak mesec 150 Din podpore. Vsem dobrotnikom, ki nas vsestransko podpirajo, naj Bog tisočero povrne!

Da bi se zlasti med višjegimnazijci poživilo in poglobilo versko življenje, smo uvedli recitiranje sv. mašo s skupnim sv. obhajilom ter molitvene ure pred tabernakljem.

Za počitniško zborovanje se pripravljamo z zbiranjem skromnih novcev v kongregacijski »Čebelici«.

Kot je iz poročila razvidno, se borimo na vse strani. Toda naša borba bi bila brez pomena, če ne bi prosila za nas Ona, ki je naša Mati in ki smo Njeni otroci.

Mi smo pogumni Tvoji mornarji

zdrava Marija, zvezda z neba!

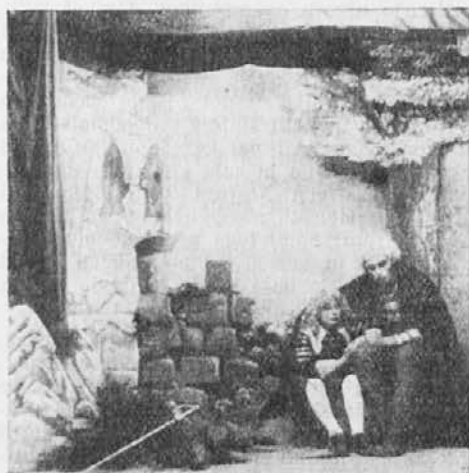
Ti nas očuvaj, Ti nas obvarjaj,

Ti nas popelji preko morjâ!

Vsem kongreganistom kongregacijski pozdrav!
 Prefekt.

Stolna dijaška kongregacija. Maior.

Prav je po preteku polletja dati obračun kongregacijskim somišljenikom o našem delu in življenju. Naše delo je bolj skrito, tiho in ima namen samovzgoje. Predavanja v veliki večini delamo sami, in sicer načelne vsebine po programu mariborskih dnevov. Obravnavali smo o papeževih okrožnicah, o evharistiji, o karitas, o katoliškem gledanju na zgodovino in podobno. Vse pa je povezano v celoto, tako da sleherni kongreganist vidi v

DMK Krizanke, Ljubljana:
 Prizor iz Shakespearjeve drame: »Valovje«

današnjem vrvežu načel prava, katoliška načela, ki jih čas ne izpreminja.

Ne mešetarimo s papeževimi odloki, ali so »ex cathedra« ali ne. Na tej podlagi gradimo katoliško osebnost, ki ne kapitulira v vsakem viharju. Pod Marijinim varstvom naša ladjica plava in hoče kljubovati vsem viharjem.

Po številu nas je 48 višjegovnazijcev.

Stolna dijaška kongregacija v Ljubljani. Minor.

Izmed vseh kongregacij je gotovo naša najbolj tiho v »Naši Zvezdi«. Pa vendar delamo neprestano in po programu. Vsak teden se sestanemo v naši lepi kongregacijski sobi oziroma kapeli. Po številu nas je 39, od prve do četrte šole. Skrbimo zlasti za notranje poglabljanje. Pri vsakem sestanku se vadimo v ljudskem petju, zdaj smo se naučili ljubko »Ljubi Jezus, lahko noč«, ki jo pojejo na Koroškem na vseh verskih prireditvah in pri nas še ni znana. Pravila in zgodovino kongregacije nam voditelj večkrat razlaga, ker jo moramo pred sprejemom znati. Voditelj ima govore o našem verskem življenju. Sami — tudi prvošolci — pa predavamo o mladinskih vzornikih. Letos smo se šolali pri Petru Barbariču, predelali smo življenjepisa Foucaulda, zdaj pa smo pri našem Baragi. Voditelj nam ob vsakem predavanju govori o teh vzorih in o naših nalogah. Da gojimo tudi družabnost, smo priredili tudi čajanko in tombolo. Zvezdo beremo pridno, tudi druge nabožne liste imamo na razpolago.

Rešitev ugank v 7. številki »Naše Zvezde«

Breje Jožef, Remie Janko, Klarič Ivan, Jakše Alojzij, Doganec Jožef, Smerkolj Anton, Jerman Ludvik, Holozan Emil, Hladnik Nace, Sirk Franjo, Podgornik Savo, Kregar Jože, Stirn Vinko, Šustar Alojzij, Robič Vekoslav, Šušteršič Alojzij, Bukovec Vincencij, Tomazin Ludvik, Kunstelj Franc, Poldo Tone, Prijatelj Jože, Iskra Anton, Predanič Edvard, Porovne France, Juvan Rado, Zima Zdravko,

Habjan V., Slivnik Herbert, Klobov Anton, Baloh Anton, Ostranič Alojzij, Per Franc, Bric Dominik, Ferkulj Josip, Lozar Anton, Žitko Aleksander, Zovič Marjan, Defar Branko, Rigler France, Kajdiž Stanko, Marion Ivan, Plevel Ciril, Bole Alojzij, Rant Pavel, Kraner Lojze, Kapš Stanko, Zose Josip, Kvas Jože. Izžreban: Rigler France.

PREJELI SMO V OCENO

Naša pot II. O čitvu in še kaj. 1934. Str. 80.

Giovanni Papini je v svoji najnovejši knjigi »Il Sacco d'oro« (Firenze 1933) objavil molitev k sv. Bernardu, patronu knjigotržcev. V nji govori o veliki odgovornosti, ki jo nosijo prodajalci knjig, ki morajo prodajati vse mogoče »novosti«, ne da bi vedeli, kaj prodajajo. Globoke misli — samo nam že precej odtujene, žal — vsebuje ta molitev. Konča pa se s prošnjo, naj bi dobri Bog dal vsem knjigarjem onega čudežnega pogleda, da bi nezmotljivo mogli ločiti »belino soli od beline kokaina«. Tega pogleda si moramo želeči tudi mi, če se hočemo rešiti strupa. Pomaga nam pričujoča knjižica. Bila je res potrebna. Morda nikjer ne najdemo tako nejasnih, tako zmešanih in napačnih pojmov kot glede čitva. In skoraj nikjer ta zmota ni tako usodna. Sensim sine sensu se navzamemo mišljenja, ki ga slabo čitvo zastopa in trosi. In s tem mišljenjem sodimo in se pogrezamo vedno globlje in globlje... Kongreganist, preštudiraj z odprtim srcem to knjižico in popravi svoje pojme! Bodi odkritosrčen sam s seboj in imej toliko moči, da boš lahko odložil knjigo, ki te vabi, a o kateri veš, da ti škoduje! Ne bodi sam sebi sovražnik! Ko boš preštudiral — ne pravim: prečital, to je premalo — to knjižico od prve do zadnje strani, boš Bogu hvaležen zanjo. Daje ti pravih smeri v zdravje in življenje! Ne boj se očitka, da si nazadnjaški! Vem, ta očitek boli! Tudi če je neutemeljen! A premagal ga boš iz zavesti, da ti je skrb za notranje zdravje več, kot puhla bahavost. L.

Mohorjeva tiskarna v Celju F. Z. Z. O. Z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščini nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**
V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priložnost.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN *nasl.*
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniške porabe ali pa LITOGRA-
FIJANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene se umerjajo, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljše angleške, češke in domače tovarne.
Velika zaloga moških in deških oblek ter vsa-
kovratnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 5

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporoča se trgovina s
papirjem, devocionalijami
in šolskimi potrebščinami

ANTON SFILIGOJ
Ljubljana, Sv. Petra cesta 2

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36